

disse Beregninger være fremkomne; for ellers vilde det have været en Umulighed, at disse Tal kunde være naaede. At dette Forhold fra min Side ikke kan aldeles nøjagtig påvises, turde ligge i, at Banens Arbejdere, for hvem jeg taler her, ere bleve berøvede deres Bøger, deres Papirer, som de have maattet aflevere til Værkstederne, saa de ikke have kunnet opgøre deres Fortjeneste fuldt ud. — Den ærede Indenrigsminister udtalte, at Foreningsretten ikke var krænkert ved det, at Arbejderne skulde udfylde dette Schema for at faa Ansættelse paa Statens Værksteder; men jeg tillader mig at paastaa det modsatte. Naar en Arbejder forhører om Plads, og Statsmyndighederne sige til ham: Hvilke Foreninger er du Medlem af? og det bliver sagt paa en saa eftertrykkelig Maade, som sket er her, saaledes at den vedkommende faar at føle og føler med sig selv, at hvis han opgiver at være Medlem af en Fagforening, faar han intet Arbejde, saa er det en Tvang, som der udøves, og saa er det Foreningsretten, der bliver krænkert paa denne indirekte Maade, og jeg kan ikke indse nogen Nødvendighed for, at Staten gaar saaledes frem, lige saa lidt som jeg kan indse nogen Nødvendighed for, at nogen som helst Arbejdsgiver gaar saaledes frem; thi Forholdet er ikke saaledes, som den ærede Minister udtalte, at naar der f. Eks. var 40 Arbejdere paa Statsbanens Værksteder, og der var 60 udenfor, og disse 60 udenfor besluttede, at der skulde være Arbejdsnedlæggelse paa Statsbaneværkstederne, skulde de 40 paa Statsbanens Værksteder lystre og nedlægge Arbejdet. Saaledes er Forholdet ikke, hverken i dette Fag eller i andre Fag. Der er bestemte Regler for, hvorledes en saadan Ting sættes i Scene, og det gaar ikke, saaledes som mange synes at tro, at det ligesom skulde være en særlig Fornøjelse for Arbejderne at nedlægge Arbejdet og gøre Strike. Jeg skal gøre opmærksom paa, at en Strike, indenfor det Fag, som har været arrangeret her, kan ikke godkendes, med mindre $\frac{3}{4}$ af samtlige de paa Værkstedet arbejdende Arbejdere underskrive paa, at de ville nedlægge Arbejdet, og man vil altsaa se, at der forudsættes for, at noget saadant skal kunne godkendes, et kraftigt Initiativ inde fra selve den Arbejdsplads, hvor en saadan Strike skal etableres. Og der er endda mere Betryggelse end nu, idet naar dette Spørgsmaal kommer til Generalforsamlingen, for hvilken det skal frem forinden, skulle $\frac{2}{3}$ af Medlemmerne stemme derfor, inden en saadan Arbejdsnedlæggelse bliver godkendt. Nu kunde det imidlertid tænkes, at paa en saadan Plads de Folk, der ellers staa i et saadant Arbejde,

vare særlig interesserede i at faa en Strike etableret, og derfor er der endvidere bestemt, at disse Medlemmer ikke maa deltage i denne Afstemning. Man ser heraf, at der er taget meget betryggende Forholdsregler for, at der ikke skal ske noget Misbrug i saa Henseende og noget, som er urigtigt. At der alligevel kan ske noget saadant, at der kan blive Striker, som ere mere eller mindre letfinde, maa naturligvis indrømmes. Man kan fikre sig saa godt som muligt mod Ulykkestilfælde, men derfor kan man meget godt falde og brække et eller andet Lem. Der er altsaa fra Statens Side ligesaa lidt som for øvrigt fra privates Side nogen som helst Anledning til at tage saadanne strænge Forholdsregler paa dette Gebet, at Foreningsretten faktisk bliver krænkert. Hvad specielt dette angaar, turde jeg maaste i Parentes, da der er blevet sagt, at en saadan Arbejdsnedlæggelse blev dikteret udefra, ganske kort oplyse, at jeg har en Udskrift af Forbundets Forhandlingsprotokol, og det viser sig deri, at paa Hovedbestyrelsens Møde, afholdt den 27de August 1891, altsaa et Par Dage efter Ubruddet, vedtoges, at Hovedbestyrelsen kan ikke overfor Lovene godkende Striken blandt Redelsmedene i Aarhus. Der er altsaa ikke Grund til at tro eller tage Forholdsregler overfor en Forening, der gaar saa findig og sikkert frem. — Den ærede Indenrigsminister udtalte, at Forbudet, som var nedlagt mod Arbejderbladet i Aarhus, var sket, fordi det var en Hindring for at faa Arbejdere, at Arbejderbladet meddelte, at der var Arbejdsnedlæggelse paa Statsbaneværkstedet. Jeg vil dertil knytte den Bemærkning, at da Kongens Foged mødte i mit Hjem, da vakte det en hel Del Forundring hos mig. Det var en offentlig Hemmelighed den Gang, en Hemmelighed, som i ethvert Tilfælde var kendt af Statsbaneværkstedets øverste Direktion, at hele Historien vilde være forbi i Løbet af nogle faa Dage, og det viste sig ogsaa, at i Løbet af nogle Dage, jeg tror 3 Dage efter, var den hele Historie forbi, saaledes at den Gang, da dette Forbud blev nedlagt, kunde det ikke staa som nogen Hindring for, at Statsbaneværkstedet fik de Arbejdere, det skulde have. Men jeg fatter aldeles ikke, hvorfor Statsbanen nedlagde dette Forbud hos Arbejderbladet, naar det ikke var for specielt at komme dette Blad til Livs, thi de andre Blade i Byen kunde faa Lov til at skrive saa meget, de vilde, og man skulde da ikke tro, at det var, fordi de andre Blade i Byen stode paa Statsbaneværkstedets Side, paa de overordnedes Side, og fremsatte den ene Insinuation mod Arbejderne efter den